

บทนำ

ยุคสมัย : ไม่นานถัด สมควรอยู่ในช่วงอดีตกาลนานมาแล้ว

สถานที่ : ดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลที่ถูกเรียกขานว่าแดนสวรรค์
เลนโจว*

นับแต่โบราณกาล สารพัดเหตุการณ์แปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในโลก เช่นฟ้าคำรณคำราม อสนีแลบแปลบปลาบ พายุคลั่งพิรุณกระหน่ำรวมทั้งภัยธรรมชาติและภัยสงครามที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายของผู้คนเป็นจำนวนมากถูกมองว่าอยู่เหนือความสามารถและสุดกำลังที่มนุษย์เราจะต้านทานได้ จึงเกิดความเชื่อว่าเป็นลิขิตจากสวรรค์ เชื่อว่าเบื้องบนคือสวรรค์ที่ประทับของเหล่าทวยเทพ เบื้องล่างคือวังพญายม ที่พำนักสุดท้ายของวิญญาณหลังความตาย

เพราะเหตุนี้ความเชื่อในเทพเจ้าจึงแผ่ขยายไปทั่วทุกแห่งหน ผู้คนพากันไขกศิระกระบาไหว้ด้วยจิตใจเลื่อมใสศรัทธา รังสรรค์เทพเจ้าออกมาหลากหลายตามความเชื่อของตนเพื่อเป็นตัวแทนสำหรับกราบไหว้บูชากระทั่งจุดธูปภาวนาขอพร

* เลนโจว แปลว่าดินแดนสวรรค์ เป็นชื่อเรียกประเทศจีนในสมัยโบราณ

8 กระบี่เทพสังหาร 1

และนับแต่โบราณกาลอีกเช่นกัน ไม่เคยปรากฏว่ามีมนุษย์ผู้ใดหนีพ้นจากความตาย แต่คนเราล้วนรักตัวกลัวตาย กอปรกับมีความเชื่อในเรื่องวิงพญายมจึงเพิ่มความหวาดกลัวขึ้นอีกหลายส่วน ด้วยเหตุนี้จึงเริ่มมีการพูดถึงเรื่องความเป็นอมตะกันขึ้น

เทียบกับสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์อื่น มนุษย์อาจเสียเปรียบในเรื่องของสังขาร แต่ที่อ้างว่าตนเป็นสัตว์ประเสริฐที่สุดในบรรดาสรรพสัตว์กลับมิใช่คำพูดที่เกินเลย ภายใต้อำนาจขับเคลื่อนของการแสวงหาความเป็นอมตะ อัจฉริยะผู้ปราดเปรื่องในแต่ละยุคสมัยถึงกับวิริยะอุตสาหะศึกษาค้นคว้ากันอย่างยอมพลีกายถวายชีวะ

จวบจนบัดนี้แม้จะยังไม่พบความหมายที่แท้จริงของความเป็นอมตะ แต่กลับมีผู้ฝึกจิตบำเพ็ญเพียรบางคนบรรลุถึงขั้นผนึกตนรวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ ใช้สังขารของมนุษย์ครอบครองพลังมหัศจรรย์โดยการหยาบยืมพลังจากเวทอาวุธหลากหลายชนิดเข้ามาช่วย

และยอดคนผู้ฝึกตนจนบรรลุถึงขั้นที่เวลานี้ถือกันว่ามีอายุชียาวนานกว่าพันปี ผู้คนจึงเข้าใจว่าพวกมันสำเร็จเป็นเซียน ส่งผลให้มีคนมุ่งสู่มรรคาแห่งการฝึกจิตบำเพ็ญเพียรกันมากขึ้น

ภายในอาณาเขตอันกว้างใหญ่ไพศาลของแดนสวรรค์เส้นโจว มีเพียงที่ราบจงหยวนเท่านั้นที่ผืนดินอุดมสมบูรณ์ แปรถึงเก้าส่วนของจำนวนประชากร ล้วนมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ ส่วนชายแดนทิศอุดร ทักษิณ บูรพา และปัจฉิมไรร่องรอยผู้คนอยู่อาศัย เหตุเพราะภูมิประเทศเป็นเขาสูงชัน ชุกชุมด้วยสัตว์ร้ายทวิบาทจตุบาท อากาศและสัตว์พืชที่มีพิษ อีกทั้งยังมีชนเผ่าป่าเถื่อนที่ยังกินเนื้อดิบอีกเป็นจำนวนมาก ตามตำนานเล่าว่ายังมีสิ่งมีชีวิตจากยุคดึกดำบรรพ์อายุเกินหมื่นปีที่ยังรอดชีวิตซ่อนตัวอยู่ในป่าเขาและเหวลึกสะแกกนี้ แต่ก็ยังไม่เคยมีผู้ใดได้พบเห็นกับตา

จนถึงตอนนี้ผู้ที่ฝึกจิตบำเพ็ญเพียรมีจำนวนมากมายเหลือคณาราวกับฝูงปลาว่ายข้ามแม่น้ำ ยิ่งในแดนสวรรค์เส้นโจว ยอดคนและผู้วิเศษที่ว่ายิ่งมีจำนวนมาก ดังนั้นวิธีที่ใช้ในการฝึกจิตบำเพ็ญเพียรจึงมีหลากหลายแขนงแตกต่างกันออกไป

มรรคาสู่ความเป็นอมตะยังเป็นปริศนา ทว่ามนุษย์กลับเริ่มมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก แบ่งแยกธรรมะอธรรม แยกตัวกันตั้งค่ายพรรค ก่อเกิดความคิดเห็นที่แตกแยกเป็นฝักเป็นฝ่าย แกร่งแย่งชิงดีกระทั่งถึงขั้นเช่นฆ่าล้างสังหารกันก็มี

เมื่อมรรคาแห่งอมตะทำท่าว่าจะอยู่ไกลเกินเอื้อม พลังปาฏิหาริย์ที่ได้จากการฝึกจิตบำเพ็ญเพียรจึงเริ่มกลายมาเป็นเป้าหมายหลักของคนส่วนใหญ่ไปในที่สุด

พื้นพิภพในปัจจุบันนี้เป็นยุคที่ฝ่ายธรรมะเข้าครอบครอง พวกमारปีศาจ หลบเร้นหนีหน้า ที่ราบจมหยวนที่ซึ่งเทือกเขางามล้ำน้ำใส ลังคมรุ่งเรือง เฟื่องฟู โภคทรัพย์อุดมสมบูรณ์ได้ถูกครอบครองโดยสำนักฝ่ายธรรมะอย่างเหนียวแน่น ในบรรดานี้สำนักเมฆาเขียว วัดเสียงสวรรค์ และหุบเขากรุ่นกำยานก็คือผู้นำสามเสาหลักของแผ่นดิน

และเรื่องราวที่จะดำเนินต่อจากนี้ มีจุดกำเนิดจาก 'สำนักเมฆาเขียว'

บทที่ 1 สำนักเมฆาเขียว

เทือกเขาเมฆาเขียวสูงตระหง่านเสียดฟ้าตั้งอยู่กลางที่ราบจงหยวน รวากับพยัคฆ์หมอบรอข้าย้าเหื่อ ทิศอุดรมีแม่น้ำ 'หงซวน' ไหลผ่าน ทักซิณ เป็นที่ตั้งของเมือง 'เหอหยาง' เมืองยุทธศาสตร์สำคัญของแดนสวรรค์เส้นโจว

ตัวเทือกเขาทอดยาวต่อเนื่องนับร้อยลี้ ยอดสูงต่ำสลับซับซ้อน ในบรรดา นี้มีเจ็ดยอดสูงทะลุชั้นเมฆ ปกติยอดดอยจะถูกเมฆหมอกปกคลุมอยู่ชั่วนาตาปี จึงมองเห็นได้แต่เพียงไหล่เขาเท่านั้น บณูเขาเป็นป่าทึบ ชุกชุมไปด้วยน้ำตก หมูหินประหลาด และสัตว์ทวิบาทจตุบาทที่หายาก ด้วยภูมิประเทศอันสูง ตระหง่านอลังการและบรรยากาศอันแสนลึกลับนี้ส่งผลให้มันมีชื่อเสียงเลื่องลือ ไปทั่วแผ่นดิน

แต่ที่ถูกลกล่าวขานถึงมากเป็นพิเศษกลับเป็นสำนักเต๋าที่ตั้งอยู่บน ยอดดอยชื่อว่า 'สำนักเมฆาเขียว'

สำนักเมฆาเขียวมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน นับแต่ก่อตั้งจวบจนถึง ปัจจุบันรวมอายุได้สองพันปีเศษ ปัจจุบันถูกยกให้เป็นผู้นำของฝ่ายธรรมะ เล่ากันว่าปรมาจารย์ผู้ก่อตั้งเดิมที่เป็นเพียงซินแสดูดวงชะตา ประสบความสำเร็จหวังมาครั้งก่อนชีวิต ไม่เคยบรรลุถึงปณิธานที่ตั้งไว้ ในปีที่มีนอายุครบ

สี่สิบเก้า ขณะพเนจรไปทั่วหล้าได้เดินทางผ่านเขาเมฆาเขียว มองปราดเดียว ก็รู้ว่าเขาแห่งนี้มีขงจื๊ยยอดเยี่ยม สะสมพลังงานธรรมชาติของจักรวาลไว้ ได้อย่างประหลาด มันจึงตัดสินใจขึ้นเขาฝึกจิตบำเพ็ญเพียร ไม่นานต่อมา ก็ได้ค้นพบคัมภีร์นิรนามในถ้ำลึก ในนั้นบันทึกเคล็ดวิชาฝึกจิตที่สลับซับซ้อน เข้าใจยากแต่มีอานุภาพลึกล้ำสุดที่จะหยั่งคะเน

เมื่อสวรรคตมีเมตตาให้พบเคล็ดวิชามหัศจรรย์ มันก็พุ่มพวงใจฝึกปรี๊ด ชั่วพริบตาเดียวผ่านไปสี่สิบปีประสบความสำเร็จบางส่วนจึงปรากฏตัว หลัง โลดแล่นในยุทธจักรได้ไม่นาน แม่นมิจาจบราวไปทั่วหล้าผดุงขึ้นเป็นหนึ่ง ในแผ่นดินแต่ก็ครองความเป็นเจ้าอยู่ในดินแดนแถบหนึ่ง จึงก่อตั้งสำนักขึ้น บนยอดเขาเมฆาเขียว และเพราะวิชาในคัมภีร์โบราณเป็นแนวทางคล้ายวิชา ลัทธิเต๋า มันจึงเปลี่ยนเป็นแต่งกายชุดนักพรต เรียกตัวเองว่า 'ชิงอวินจื่อ' ศิษย์ในรุ่นหลังต่างเรียกหามันด้วยความเคารพว่า 'นักพรตเมฆาเขียว'

ชิงอวินจื่อมีอายุชัวยี่สิบสามร้อยหกสิบเจ็ดปี ตอนมีชีวิตรับศิษย์เอกไว้ สิบคน ก่อนสิ้นลมสั่งกำชับว่า

"สิ่งที่อาจารย์ร่ำเรียนมาครึ่งค่อนชีวิตก็คือการทำนายโชคชะตาราศี เชี่ยวชาญเรื่องหลักขงจื๊ย เขาเมฆาเขียวนี้คือดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งหาได้ยาก ในโลกมนุษย์ สำนักเราได้ครอบครอง วันหน้าจะต้องเจริญรุ่งเรือง ชื่อเสียง ระเบิดไกล พวกเจ้าจะต้องรักษามันไว้ให้ดี อย่ายกให้ใครเป็นอันขาด จำเอาไว้ จำเอาไว้!"

เมื่อเห็นศิษย์ทั้งหลายพยักหน้ารับคำอย่างหนักแน่น ชิงอวินจื่อจึงสิ้นลม อย่างสงบ มิคาดหนึ่งร้อยปีต่อมา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสวรรคตลั่นแกล้งหรือ ว่าหลักวิชาขงจื๊ยของชิงอวินจื่อหาได้มีความแม่นยำไม่ สำนักเมฆาเขียวไม่ เพียงไม่เจริญก้าวหน้า ตรงกันข้ามกลับเสื่อมถอยตกต่ำลงทุกวัน

ในบรรดาศิษย์เอกทั้งสิบ สองคนตายจากไปก่อนวัยอันสมควร สี่คนตาย ในการประลองสิบเนื่องด้วยเรื่องของบุญคุณความแค้น ส่วนที่เหลือคนหนึ่ง ทุพพลภาพ อีกคนหายสาบสูญ หลงเหลือผู้สืบทอดเพียงสองคน สภาพเช่นนี้ ดำรงอยู่ต่อมาเป็นเวลาห้าสิบปี ระหว่างนั้นเกิดเคราะห์ซ้ำกรรมซ้อน นั่นคือ

12 กระบี่เทพสังหาร 1

ในรัชสมัยร้อยสี่ของสำนักเกิดมหันตภัยทางธรรมชาติร้ายแรงอย่างไม่เคยมีปรากฏ น้ำป่าไหลป่าจากภูเขา แผ่นดินไหว ภูเขาถล่ม ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก สูญเสียศิษย์ในสำนักไปกว่าครึ่ง ผู้สืบทอดตายไปหนึ่ง ส่วนอีกคนที่เหลือสติปัญญาจำกัด ทักษะต่ำไร้สง่าราศี ไม่น่าเกรงขามแจกเซนชิงอวิ้นจื่อในอดีต ซ้ำร้ายคัมภีร์ล้ำค่าของสำนักยังเป็นที่ยุบายของศัตรู ก่อให้เกิดการต่อสู้นองเลือดขึ้นหลายครา หากมิใช่เพราะชิงอวิ้นจื่อทั้งเวทอาวุธป้องกันอันร้ายกาจไว้ให้หลายชั้น น่ากลัวสำนักเมฆาเขียวคงถูกถล่มหายสูญไปจากแผ่นดินนานแล้ว

สถานการณ์ดำรงอยู่เช่นนั้นอีกนานสี่ร้อยปีเต็ม สำนักเมฆาเขียวยังไม่มีทีท่าว่าจะกระเตื้อง แพบจะใช้คำว่า 'สิ้นใจยืนหยัดอยู่ต่อไป' จนสุดท้ายถึงขั้นถูกศัตรูมาข่มเหงถึงหน้าบ้าน นอกจาก 'คอยทะเล่เมฆา' ซึ่งเป็นคอยหลักในเจ็ดคอยของทิวเขาเมฆาเขียว ที่เหลือล้วนถูกศัตรูบุกยึด บ้างตั้งเป็นค่ายโจรทำการปล้นชิง ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตา คนที่ไม่รู้ความจริงเข้าใจผิดคิดว่าสำนักเมฆาเขียวตกต่ำจนทำตัวเป็นโจร ศิษย์ในสำนักพยายามชี้แจงเพียงไรก็ไม่มีใครเชื่อ ต่อให้อยากจะปราบโจรเพื่อล้างมลทินก็ทำได้แค่คิดเพราะไร้กำลังความสามารถ บัดนี้หนีภัยย้อนกลับไป ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่น่าอดสูและน่าสมเพชที่สุดของสำนักเมฆาเขียวอย่างแท้จริง

จนกระทั่งเมื่อหนึ่งพันสามร้อยปีก่อนสถานการณ์จึงเปลี่ยนแปลงไป หลัทธิวิชาขงจื้อของชิงอวิ้นจื่อเริ่มบังเกิดความแม่นยำ หรืออาจเป็นเพราะสวรรค์เห็น้อยล้าเลิกคิดกลั่นแกล้งพวกมัน ตอนนั้นเองในบรรดาศิษย์รุ่นที่สิบเอ็ดของสำนักกลับปรากฏยอดอัจฉริยะที่เลิศล้ำด้วยสติปัญญาและความสามารถในการเป็นผู้นำขึ้นมาหนึ่งคน ชื่อว่านักพรตชิงเยี่ย แซ่เดิมของมันคือเยี่ย เดิมเป็นนักศึกษาที่ยากจน มีสติปัญญาฉลาดล้ำเหนือมนุษย์แต่กลับสอบเข้ารับราชการไม่ผ่าน ต่อมาเพราะโอกาสและความบังเอิญถูกเจ้าสำนักเมฆาเขียวรุ่นที่สิบอู่ฟางจื่อรับตัวเป็นศิษย์เมื่ออายุเพียงยี่สิบสอง

เพียงปีเดียวที่ชิงเยี่ยเข้าสำนัก มันก็แตกฉานในเพลงกระบี่และเคล็ดวิชาเท่าที่อู่ฟางจื่อถ่ายทอดให้ พงาดขึ้นเป็นอันดับหนึ่งในบรรดาศิษย์ทั้งหมด

หนึ่งปีต่อมาแม้กระทั่งอุ๊ฟางจื่อยังต้องอาศัยพลังฉานที่ฝึกปรือมานานจึงพอจะรับมือมันได้คู่คี่ อุ๊ฟางจื่อทั้งแตกตื่นทั้งยินดี ตัดสินใจนำคัมภีร์โบราณที่ตกทอดมาจากปฐมาจารย์มาให้มันศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ซึ่งเยี่ยซังตัวเองอยู่ใน 'ถ้ำจันทร์มายา' หลังยอดดอยทะเลภูเขา ใช้เวลาศึกษานานถึงสิบสามปีเต็ม

เล่ากันว่าตอนมันสำเร็จวิชาเป็นคืนเดือนเพ็ญ ท้องฟ้าแจ่มกระจ่างไร้ปุยเมฆ ยอดดอยทะเลภูเขาถูกแสงจันทร์อาบไล้จนสูงสกวาดจากกลางวัน แล้วจู่ๆ ก็บังเกิดลมสลาดัน เสียงกู่ยาวดุดังกรคำรามดังขึ้นจากหลังเขาก็ก้องไปไกลเป็นร้อยลี้ ใครได้ยินเป็นต้องหน้าถอดสี จากนั้นลำแสงสีม่วงอ่อนก็พุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ประคองถ้ำจันทร์มายาสะเทือนเลื่อนลั่นก่อนซบับเปิด ซึ่งเยี่ยปรากฏตัวเดินออกมา ผมเผ้าขาวโพลนทั้งศีรษะ ทว่าใบหน้าประดับรอยยิ้มน้อยๆ ทิวร่างเปล่งรัศมีเรืองรอง ทุกคนที่ได้เห็นต่างจ้องมองอย่างตกตะลึงเข้าใจว่ามันบรรลุเป็นเซียนไปแล้ว

หลังจากนั้นซึ่งเยี่ยก็ออกบวชอย่างเป็นทางการ ใช้คำว่าเยี่ยจากแซ่เดิมของตน และคำว่าซิงจากเขาเมฆาเขียว รวมเป็นชื่อใหม่ว่าซิงเยี่ย มันอำลาอุ๊ฟางจื่ออาจารย์ผู้มีพระคุณโดยบอกว่า

"อาจารย์โปรดระลึกเล็กน้อย คิษย์ขอตัวออกไปทำธุระ หนึ่งวันให้หลังจะกลับมา"

ทุกคนต่างรับฟังจนงุนงง ซึ่งเยี่ยหายไปหนึ่งวันหนึ่งคืนจึงท่องกระบี่เหินเวหากลับมา ปรากฏว่าศัตรูที่เข้ายึดครองยอดเขาทั้งหมดได้ถูกมันกำจัดทิ้งจนสิ้นซาก ชาวว่านนักพรตซึ่งเยี่ยปลงฉานมหัศจรรย์ วิธีการลงมือรวบรัดเด็ดขาดก็ถูกถ่ายทอดไปทั่วหล้าในเวลาสั้นๆ ฐานะของสำนักเมฆาเขียวถูกยกระดับขึ้นทันที

อีกหนึ่งปีผ่านไปอุ๊ฟางจื่อก็ยกตำแหน่งเจ้าสำนักให้แก่ซิงเยี่ย ตัวเองมุ่งเน้นการบำเพ็ญญาณเพื่อหลุดพ้นเป็นเซียน ไม่สนใจเรื่องราวในสำนักอีก หลังจากซิงเยี่ยรับสืบทอดก็ทุ่มเทกำลังพัฒนาสำนักให้รุ่งเรือง ช่วยเหลือและเกื้อกูลศิษย์ร่วมสำนัก คัดเลือกผู้สืบทอดอย่างเข้มงวด กอปรกับคัมภีร์นิรนาม

14 กระบี่เทพสังหาร 1

ที่มันตีความได้สำเร็จมีอนุภาพในทางอิทธิฤทธิ์ลับที่แม้แต่ภูตผีเทวดา
ยังคาดเดาไม่ได้ นับจากนั้นมาสำนักเมฆาเขียวก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นทุกวัน ภายใน
เวลาห้าสิบปีได้กลายเป็นกำลังสำคัญของฝ่ายธรรมะ และอีกสองร้อยปีต่อมา
ก็ดำรงตำแหน่งผู้นำของฝ่ายธรรมะอย่างเต็มภาคภูมิ

นักพรตซึ่งเยี่ยมีอายุชั้ยยาวนานถึงห้าร้อยห้าสิบปี เป็นเพราะเข้มงวด
ในการรับศิษย์ ตลอดชีวิตจึงรับศิษย์เอกไว้เพียงเจ็ดคน แยกย้ายประจำบน
ยอดดอยทั้งเจ็ด ช่วยกันจรรโลงสำนักสั่งสอนลูกศิษย์สืบต่อ โดยตัวเจ้าสำนัก
จะนั่งบัญชาการอยู่บนอารามเมฆาเขียวแห่งดอยทะเลเมฆาซึ่งเปรียบประดุจ
หัวใจของสำนัก

ปัจจุบันนี้สำนักเมฆาเขียวมีศิษย์จำนวนร่วมพัน มียอดฝีมือมากมาย
คจุกุยเมฆบนท้องนภา ครองอำนาจอยู่ในยุทธภพ ถูกขนานนามร่วมกับ
'หุบเขารุ่นกำยาน' และ 'วัดเสียงสวรรค์' เป็นสามสำนักใหญ่แห่งยุค และ
เจ้าสำนักคนปัจจุบันนักพรตเต๋าเสวียนฝีมือสูงส่งเข้าชั้นผลานเป็นหนึ่งใน
ธรรมชาติ ความสามารถเทียบชั้นเทพ ถูกยกย่องเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของ
ยุคนี้

ณ เชิงเขาเมฆาเขียวห่างจากเมืองใหญ่ 'เหอหยาง' ไปทางตะวันตก
เฉียงเหนือประมาณห้าสิบลี้เป็นที่ตั้งของหมู่บ้านเล็กๆ ชื่อว่า 'หมู่บ้าน
วัดหญ้าคา' มีประชากรกว่าสี่สิบล้านคน ชาวบ้านเป็นคนสมถะ จิตใจ
ใสซื่อ ส่วนใหญ่เลี้ยงชีพด้วยการขึ้นเขาตัดฝืนส่งให้สำนักเมฆาเขียวเพื่อแลก
เงินเล็กน้อย พวกมันเห็นศิษย์สำนักนี้เหาะเหินเดินอากาศอยู่เป็นประจำจึง
ให้ความเคารพบูชาเต็มหัวใจด้วยนึกว่าคนเหล่านี้สำเร็จเป็นเซียนไปแล้ว ส่วน
บรรดาศิษย์สำนักเมฆาเขียวเองก็ให้การดูแลชาวบ้านที่อาศัยอยู่โดยรอบ และ
มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อคนในหมู่บ้านวัดหญ้าคาเสมอมา

วันนี้ท้องฟ้าอึมครึม เมฆฝนดำครึ้มชวนให้ผู้คนรู้สึกอึดอัด

จากหมู่บ้านวัดหญ้ามองออกไป เขาเมฆาเขียวที่อยู่ตรงหน้าสูงตระหง่าน
จนเสียดทะลุชั้นเมฆ บนเขาเต็มไปด้วยชะง่อนแหลมและหุบผาอันเร้นลับ

สำหรับคนนอกดูแล้วแฝงความน่ากลัวอยู่หลายส่วน

เพียงแต่คนในหมู่บ้านนี้อยู่กันมาหลายชั่วอายุคน เห็นภาพนั้นจนซาชิน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวกเด็กๆ ที่ยังอ่อนวัยไร้เดียงสา

"เจ้าหน้าเหม็น! จะหนีไปไหน!"

คำคำที่แฝงรอยยิ้มอยู่หลายส่วนออกจากปากเด็กชายหน้าตาคมคาย แจ่มใสอายุประมาณสิบสองสิบสามที่กำลังนำเด็กสี่ห้าคนวิ่งไล่ตามเด็กที่วิ่งอยู่ตรงหน้า เด็กคนนั้นอายุน้อยกว่ามันขวบสองขวบ รูปร่างเตี้ยเล็กกว่า ยามนี้กำลังทุ้มเทผีทำว้างอ้าวพร้อมรอยยิ้มเต็มใบหน้า บางเวลายังหันมา แลปลิ้นปลิ้นตาหลอก

"จางเสี่ยวฟาน ถ้าเจ้ากล้าจริงก็หยุดเดี๋ยวนี้!"

เด็กที่วิ่งตามหลังตะโกนทำ

เด็กที่วิ่งนำหน้าร้องเพี้ย ถามกลับโดยไม่ชะลอฝีเท้า

"เจ้าเห็นข้าโง่โง่!"

กล่าวจบกลับเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น

ทั้งหมดวิ่งไล่กวตส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวกันไปตลอดทางจนเห็นวัดเก่าโบราณ ซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของหมู่บ้านอยู่ตรงหน้า มองจากด้านนอกเข้าไป วัดเล็กๆ แห่งนี้ทั้งเก่าทั้งผุจนแทบล้มครืน ไม่รู้ว่าผ่านลมผ่านฝนมาก็ฤดูแล้ว

จางเสี่ยวฟานวิ่งพุ่งเข้าไปก่อน มิคาดกลับสะดุดเอาบานประตูลุ่มคะมำ ตีลังกาหนึ่งรอบ เด็กที่วิ่งตามมาหัวเราะชอบใจ พวกมันโถมเข้าไปกดตัวมันไว้กับพื้น เด็กที่หน้าตาคมคายแจ่มใสถามอย่างกระหึ่มใจ

"จับตัวได้แล้ว คราวนี้พูดไม่ออกแล้วกระมัง"

ใครจะรู้ว่าจางเสี่ยวฟานกลับเหลือกตาค้อน โยเยไม่ยอมแพ้

"ไม่นับๆ เจ้าลอบกัดข้าจะถือว่าชนะได้อย่างไร"

เด็กคนนั้นงงงันจูบ ถามอย่างสงลัย

"ข้าไปลอบกัดเจ้าตั้งแต่เมื่อไหร่"

จางเสี่ยวฟานกล่าวหา

"หลินจิงอวี๋ ร้ายกาจนักนะ เจ้ากล้าพูดหรือว่าประตูหักบานนี้ไม่ใช่

16 กระบี่เทพสังหาร 1

เจ้าเป็นคนนำมาวางไว้"

เด็กชายที่ชื่อหลินจิงอวีโวยวายเสียงดัง

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น!"

จางเสี่ยวฝานยิ้มปากเบือนหน้าหนี บอกชัดว่าไม่ยอมแพ้ หลินจิงอวี
โทสะคุกรุ่นขึ้นมากก็บีบคออีกฝ่าย ตะคอกถามว่า

"ตกลงกันแล้วว่าถ้าถูกจับต้องยอมแพ้ เจ้าจะยอมหรือไม่ยอม"

จางเสี่ยวฝานยังคงเมินเฉย

หลินจิงอวีโกรธจนหน้าแดง มือบีบแรงขึ้นพลางตะคอกเสียงดัง

"จะยอมหรือไม่ยอม"

หลอดลมจางเสี่ยวฝานถูกบีบจนหายใจไม่สะดวก ใบหน้าเริ่มแดงอย่าง
ช้าๆ แต่แม้มันจะยังอายุน้อยกลับตั้งอิริยาบถนิ่งๆ กัดฟันแน่นไม่ยอมอ้าปาก
ร้อง

หลินจิงอวียืนนานยิ่งโกรธ ออกแรงบีบเค้นหนักขึ้น ปากเอาแต่ตะโกน
ถามซ้ำซาก

"ยอมหรือไม่ยอม ยอมหรือไม่ยอม ยอมหรือไม่ยอม"

เด็กคนอื่นเห็นท่าไม่ดีก็พากันถอยกรูดออกนอกวัด เหลือเพียงเด็กไม่รู้
ความทั้งสอง เพราะอารมณ์อยากเอาชนะ ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมแพ้

ก่อนจะเกิดเรื่องน่าเศร้า เสียงสวดมนต์ก็ดังขึ้นจากด้านนอก

"อมิตาภพุทธ ประสกน้อยทั้งสองรีบหยุดมือ"

มือพอมเกร็งข้างหนึ่งขึ้นมา ใช้สองนิ้วตีตเบาๆ ใส่หลังมือหลินจิงอวี
เด็กชายสะท้านเข็อกเหมือนถูกสายฟ้า สองมือคลายออกในบัดดล

จางเสี่ยวฝานอ้าปากหอบเพราะขาดอากาศอยู่นาน ทั้งสองนั่งงออยู่
กับที่ นึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านพ้นไปก็มองหน้ากันอย่างตกใจ

หลินจิงอวีกล่าวตะกุกตะกัก

"เสี่ยวฝาน ขอโทษที ไม่รู้ทำไมซ้ำถึง..."

จางเสี่ยวฝานส่ายหน้าทั้งๆ ยังหอบ เมื่อเริ่มหายใจเป็นปกติก็กล่าวว่า

"ไม่เป็นไร เอ๊ะ? ท่านคือใคร"

เด็กทุกคนมองตามสายตามัน เห็นหลวงจีนรูปหนึ่งยืนอยู่ หลวงจีน
รูปนี้แก่ชราหน้าเหี่ยวยุ่น ห่มจีวรเก่าซีด เนื้อตัวสกปรกมอมแมม ในมือถือ
ประจำหยกที่เปล่งประกายแวววาวระยิบระยับดวงหนึ่ง แต่ที่แปลกก็คือลูกประจำ
หยกกลับกว่าเม็ดที่มีขนาดเท่ากันไม่ผิดเพี้ยนและมีเนื้อเขียวใสจนแทบมองทะลุ
ได้พวงนี้กลับมีลูกประจำสีม่วงเข้มผิวด้านไร่ประกายไม่รู้ว่าเป็นจากหยกหรือ
หินมีค่าชนิดใดร้อยแทรกอยู่เม็ดหนึ่ง

บทที่ 2 ปริศนา

หลวงจีนชราไม่ตอบ เพียงใช้สายตาเพ่งพินิจเด็กทั้งสอง ก่อนจะมอง
ไปทางหลินจิงอวี้อีกหลายแวบอย่างอดใจไม่ได้ ลอบชมเชยในใจว่า

'เป็นเด็กที่มีส่วนลัดล่ำเลิศในการฝึกวิชา แต่ทว่าอารมณ์รุนแรงเหลือเกิน'
คราวนี้จางเสี่ยวฝานสะอึกออกไปหนึ่งก้าว ถามซ้ำว่า

"นี่ ท่านเป็นใคร ทำไมพวกเราถึงไม่เคยพบเห็นมาก่อน"

หมู่บ้านวัดหัวคาคาอยู่ใกล้สำนักเมฆาเขียวจึงพลอยนับถือลัทธิตำไปด้วย
น้อยครั้งนักที่จะเห็นศิษย์ตาคัด นี่คือเหตุผลที่จางเสี่ยวฝานถามเช่นนั้น

หลวงจีนชรามองหน้าเด็กชาย ยิ้มบางๆ พลังย่อนถามว่า

"ประสกน้อย เหตุการณ์เมื่อตะกี้อาจถึงขั้นตายได้ หากเจ้ายอมแพ้
ก็หมดเรื่อง โยต้องคือฉัน ถ้าอาตมาไม่สอดมือช่วย เกรงว่าเจ้าต้องสังเวย
ชีวิตทิ้งไปเปล่าๆ แล้ว!"

จางเสี่ยวฝานสะอึกอึ้ง รู้สึกว่าคำพูดของหลวงจีนชรามีเหตุผล เพียง
แต่เมื่อถูกถามอย่างกะทันหัน หาเหตุผลมาหักล้างมิได้จึงยืนตะลึงตะโลงอยู่
กับที่

หลินจิงอวี้อีสั่งตาใส่หลวงจีนชรา ดึงมือจางเสี่ยวฝานพลาวงกล่าวชวน

"เสี่ยวผาน หลวงจีนเผารูปนี้ทำทางแปลกพิลึก อายาไปสนใจเลย"
 ว่าแล้วก็หลุดลากสหายออกไป เด็กคนอื่นๆ รีบเดินตาม เห็นได้ชัดว่า
 ดิตสอยห้อยตามหลินจิงอวีจนเคยชิน

วิกาลตีกสังัด

ฟ้าคำรนคำราม พายุโหมกระหน่ำ เมฆฝนดำทะมึนพลิกตัวอยู่บน
 ขอบฟ้า

พายุฝนกำลังจะมา สภาพอากาศรอบด้านเปลี่ยนเป็นคุदनากลับไป
 ทั้งแถบ

ภายในวัดร้าง หลวงจีนชรากำลังนั่งทำสมาธิ เมื่อเหลือบตาขึ้นก็เห็น
 เขาเมฆาเขียวที่อยู่ห่างออกไปกลายเป็นแถบสีเทาสลัว รอบตัวเงียบสงัดวังเวง
 เสียงลมหวีดหวีดดังก้องอยู่ด้านนอก

จะต้องเป็นฝนห่าใหญ่เป็นแน่แท้!

อสันบาตพาดเปรี้ยง วัดหญ้าคาสว่างวาบขึ้นชั่วขณะ เสี่ยววินาที่นั่น
 หลวงจีนชราก็ได้พลี๊วกายไปยืนอยู่หน้าวัดจุวิญญาณนุตพราย สีหน้ายิ่งมา
 ยิ่งเคร่งเครียด

ทั้งนี้เพราะทางทิศตะวันตกของหมู่บ้าน มีทราบว่ามีหมอกดำกลุ่มหนึ่ง
 ที่หนาที่บราวกับสีหมึกก่อตัวขึ้นตั้งแต่เมื่อใดขยับไหวไปมาอยู่กลางอากาศ
 ลักษณะแปลกประหลาดลึกลับมีเลศนัยจนหลวงจีนชราต้องจับจ้องตาไม่กะพริบ

ทันใดนั้นหมอกดำก็ม้วนตัวหนึ่งตกลงแล้วพวยพุ่งขึ้นสู่อากาศ มุ่งหน้า
 ออกจากหมู่บ้านมายังวัดหญ้าคาด้วยความเร็วสูง เพียงพริบตาที่บรรลุถึง
 หลวงจีนชราสายตาคมกริบ มองปราดก็เห็นว่าใจกลางหมอกดำกลุ่มนั้นมีร่าง
 เด็กชายอยู่คนหนึ่ง มันก็คือหลินจิงอวีที่ได้พบเมื่อตอนกลางวันนั่นเอง

หลวงจีนชราหน้าเปลี่ยนสี โดยไม่รอช้า ร่างพอมเกร็งทะยานเข้าหา
 หมอกดำกลุ่มนั้นทันที

มีเสียงอุทานแปลกใจดังออกมา

"เฮ้?"

20 กระบี่เทพสังหาร 1

ตามมาด้วยเสียงกระแทกหนักๆ หมอกดำกลุ่มนั้นหยุดชะงักหมุนวนอยู่กับที่ ส่วนหลวงจีนชราหนีบร่างหลินจิงอวี๋ลงสู่พื้นโดยชายจิวรด้านหลังหนีขาดไปส่วนหนึ่ง

อาศัยแสงสว่างรำไรเห็นหลินจิงอวี๋สองตาปิดสนิท ลมหายใจส่ม่าเสมอไม่รู้ว่่าเพียงหลับหรือว่าสลบไป

หลวงจีนชราไม่ได้วางร่างมันลง กลับเงยหน้าขึ้นถามหมอกดำที่ลอยวนอยู่ในอากาศ

"เจ้ามีพลังฝึกปรือลึกล้ำ เหตุใดจึงลงมือกับเด็กที่ไม่รู้ความ ไม่รู้ลึกละอายใจบ้างรี"

เสียงแหบพร่าดังตอบออกมา

"เจ้าเป็นใครกล้ามายุ่งเรื่องของข้า"

หลวงจีนชราไม่ตอบ กลับกล่าวว่า

"ที่นี่คืออาณาเขตของสำนักเมฆาเขียว หากศิษย์ในสำนักรู้ว่าเจ้ามาก่อนเรื่องวุ่นวายที่นี่ เกรงว่าวันหน้าเจ้าคงต้องลำบากแล้ว"

คนผู้นั้นร้องเพ็ย น้ำเสียงบอกชัดว่าไม่สะทกสะท้าน

"สำนักเมฆาเขียวนับเป็นตัวละครอะไร ก็แค่อาศัยพวกมารั้งแกคนไ้ไ้เฒ่าหัวไม้กัน อย่าได้มากความ หากรักชีวิตก็รีบส่งเด็กนั้นคืนมา"

หลวงจีนชราพนมมือ

"อิมิตาภพุทธ ศิษย์ตถาคตต้องมีจิตเมตตา อาตมามีอาจวางเฉยดูเด็กคนนี้อยู่ในเงื้อมมือเจ้า"

คนผู้นั้นตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"หลวงจีนเฒ่า เปื่อชีวิตแล้วหรือไร!"

ลิ้นเสียง ภายในหมอกดำที่ม้วนตัวเป็นวงกลมก็ปรากฏแสงสีแดงประหลาดขึ้นวูบ พริบตาต่อจากนั้นรอบบริเวณวัดเล็กๆ แห่งนี้ก็บังเกิดสายลมเย็นยะเยือกกลิ่นอายปีศาจเข้มขุ่นแผ่ขยายเข้าปกคลุม

"ธวัชโลहित!"

หลวงจีนชราอุทานด้วยสีหน้าเดือดดาล

"เจ้ามารร้าย กล้าฝีกวิชาอำมหิตไว้มนธธรรมแบบนี้เชี่ยวชาญ วันนี้อย่าปล่อยเจ้าไปไม่ได้แล้ว"

แต่คนผู้นั้นกลับแค้นหัวเราะ ภายใต้มอกดำพลันบังเกิดแสงสีแดง วูบวาบ กลิ่นคาวเลือดพุ่งทะลักออกมา ธงแดงยาวสองจั้ง* ถูกเสกขึ้น ตามด้วยเสียงโหยหวนคร่ำครวญกระซิบกระซาบดุจดั่งวิญญูณาฆาตเพรียกหาคละเคล้าด้วยเสียงกระตูกกระทบกันกึกกั ฟังแล้วชวนขนหัวลุก

"หลวงจีนเฒ่า มอบชีวิตมา!"

สิ้นเสียงตวาด บนผืนธงสีแดงก็ปรากฏใบหน้าผีอัปลักษณ์ สามเขา ห้าตา พันแหลมเขียวโง้ง ตาทั้งสี่ของผีร้ายที่ปิดอยู่พลันลืมโพลงขึ้นพร้อมกัน มันคำราม 'ฮึ่มมมมม' ภาพของมันพลันเปลี่ยนเป็นมีชีวิต ทะยานออกจากธงพร้อมกลิ่นคาวเลือดพุ่งใส่ร่างหลวงจีนชรา

หลวงจีนชราเดือดดาลยิ่ง เพราะรู้ดีถึงอำนาจปาณภัยของวิชาโลหิต ในขั้นตอนการฝึกต้องคร่ำชีวิตผู้บริสุทธิ์จำนวนมาก และเพื่อฝึกให้ได้ถึงระดับที่เห็นตรงหน้าต้องใช้เลือดสดๆ ของคนสามร้อยคนขึ้นไปมาเช่นไหว้ธง

เจ้ามารตนนี้ช่างไว้มนุชยธรรมนัก!

แม้ผีร้ายกำลังจะบรรลู่ถึง แต่หลวงจีนชรากลับไม่ยอมปล่อยตัว หลินจิงอวี เพียงใช้มือซ้ายที่ถือประจำหยกกวาดเป็นรูปวงกลมกลางอากาศ แล้วใช้มือเดียวกันนั้นตั้งท่าสิงโตอรหันต์ นิ้วทั้งห้ากางขยุ้มจนคล้ายกรงเล็บ ปลายนิ้วเปล่งประกายสีทองจางๆ เพียงอึดใจเดียวก็ปรากฏธรรมจักรสีทองอร่ามขึ้นวงหนึ่ง สกิดกั้นร่างผีร้ายให้ลอยค้างอยู่กลางอากาศ

"ผีมือเพียงแค่นี้ยังกล้าเอามาโอ้..."

คำว่า 'โอ้รอด' ยังไม่ทันหลุดจากปาก ร่างผอมเกร็งพลันสะท้านขึ้นอย่างแรง มือขวาที่อุ้มหลินจิงอวีไว้คล้ายถูกตัวอะไรขบกัดเอา รู้สึกคันๆ ซาๆ ไปครึ่งร่าง หน้ามืดแทบหมดสติ ธรรมจักรที่ลอยอยู่ตรงหน้าโงนเงนจะตกลงทันใดนั้นตาที่ห่าบนหน้าผากเจ้าผีร้ายก็ลืมขึ้น ตาดวงนี้แดงก่ำและมีขนาดใหญ่กว่าตาทั้งสี่ก่อนหน้า กลิ่นคาวเลือดยิ่งโชนชายคละคลุ้ง พอมัน

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบเท่า 3 1/3 เมตร

22 กระบี่เทพสังหาร 1

แผดเสียงคำราม แสงสีแดงก็สว่างวาบ ทำลายธรรมจักรสีทองแตกกระจาย
มันรีบฉวยโอกาสจู่โจมใส่หน้าอกหลวงจีนซราตติง กันทันที

ร่างหลวงจีนซราลอยละลิวตั้งว่าวขาดจากสายป่าน ระหว่างทาง
ได้ยินเสียงกร๊อบกร๊อบ น่ากลัวกระดูกที่โครงจะหักสะบั้นไปหมดสิ้น หลินจิงอวี
ที่ถูกหนีบอยู่ใต้วงแขนร่วงหล่นสู่พื้น อึดใจต่อจากนั้นร่างผอมแห้งก็กระแทก
กำแพงวัดหน้าศาลาตั้งโครม ผ่นดินฟุ้งกระจาย กำแพงทั้งแถบหักโค่นลงมา
"ฮ่าๆๆ"

มารร้ายในหมอกดำอ้าปากหัวเราะอย่างสะใจ

หลวงจีนซราประคองกายโง่งนลุกขึ้น ล้าคอร้อนวูบต้องอ้าปากกระอัก
โลหิตออกมาย่อมจีวรตรงหน้าอกเป็นสีแดง ตาเห็นดาวระยิบระยับ เจ็บปวด
รวดร้าวทั่วสรรพางค์ ความรู้สึกคันๆ ซาๆ ในตอนแรกเริ่มเคลื่อนเข้าใกล้
หัวใจมากขึ้นทุกที

มันบังคับจิตใจให้สงบลง ปรายตามองหลินจิงอวีที่ยังคงสลบอยู่ข้างๆ
แล้วก็เห็นนอกเสื้อเด็กชายมีตะขบตัวใหญ่ประมาณเท่าฝ่ามือคลานออกมา
ที่พิศดารคือท่อนหางแยกออกเป็นเจ็ดแฉก อีกทั้งแต่ละแฉกต่างสีสันดูสวยสด
สะดุดตา แต่กลับแฝงไว้ซึ่งความน่าสะพรึงกลัว

"ตะขบเจ็ดหาง!"

เสียงอุทานของหลวงจีนซราฟังคล้ายเสียงครวญคราง

ใบหน้ามันดำคล้ำ มุมปากมีเลือดไหลซึม เหมือนยากจะยืนหยัดแต่
ยังฝืนใจไม่ยอมแพ้ มันเพ่งมองกลุ่มหมอกสีดำพลาถถามว่า

"เจ้าปล่อยสัตว์พิษไว้ในตัวเด็ก แล้วยังจงใจเก็บงำพลังฝีมือที่แท้จริง
ฉวยโอกาสที่อาตมาไม่ทันระวังลอบทำร้าย แสดงว่าตั้งใจมาหาอาตมา
โดยเฉพาะใช่หรือไม่"

คนในหมอกดำหัวเราะหึๆ

"จนปานนี้เพิ่งจะคิดได้รี หากไม่ทำเช่นนั้น ด้วยพลังพุทธองค์คุ้มกาย
ที่เจ้าฝึกปรือมีหรือซ้ำจะเล่นงานเจ้าได้ เอาละ มอบ 'มุกดูตโลहित' ออกมา
ซะดีๆ แล้วซ้ำจะให้ยาถอนพิษตะขบเจ็ดหาง ละเว่นโทษตายแก่เจ้า!"

หลวงจีนแค้นหัวเราะอย่างแค้นใจ
"เสียแรงนายข่ามีคำว่าจื้อ* แต่กลับไม่สนใจคิดว่ามารร้ายที่อุตสาห
ฝึกปรีวิชาอำมหิตอย่างธวัชโลหิตมีหรือจะไม่ละโมบอยากครองมุกดูลอहित"
สีหน้ามันเคียดซึ่ง ประกาศเสียงเหยียบขาด
"จะให้ข้ามอบสิ่งชั่วร้ายที่สุดในแผ่นดินให้เจ้าไปก่อกรรมทำเข็ญอย่างนั้น
รี ผันไปเถอะ"

มารร้ายในหมอกดำบันดาลโทสะ
"เช่นนั้นก็ไปเผาพุทธองค์ของเจ้าเสียเถอะไอ้ไลน์เฒ่า!"
สีแดงวูบวาบ ธวัชโลหิตโบกสะบัดตามลม เสียงผึกว่าวิญญาณครวญ
ดังเสียดแก้วหู ร่างเจ้าผีร้ายปรากฏขึ้นอีกครั้ง ตีลังกากลางอากาศหนึ่งตกลง
ก่อนจะพุ่งเข้าหาผู้จื้อ

ผู้จื้อตวาดเสียงดัง จีวรบนร่างพุ่งขึ้นเหมือนภูอัคนี ร่างที่พอมแห่ง
ดูเหมือนจะใหญ่โตขึ้นไม่น้อย มันออกแรงกระตุกสร้อยประคำหยกในมือจน
ขาดผึง แต่ทว่าลูกประคำสุกใสลึบกว่าเม็ดแทนที่จะร่วงกระจายตกพื้นกลับ
หมุนวนอยู่กลางอากาศ แต่ละเม็ดสาดประกายสีเขียวเรืองรองลอยขึ้นเบื้องหน้า
มีเพียงเม็ดสีม่วงเข้มเท่านั้นที่ร่วงตกลง

ผู้จื้อยื่นมือไปรับไว้ สองมือประกบกันเป็นรูปชวดน้ำ ดวงตาทั้งสอง
เบิกกว้าง หัวร่างเปล่งรัศมีสีทองรำไร ปากเอื้อนเอ่ยคำสวดมนต์เน้นย้ำทีละคำ
อย่างซ้ำๆ

"โอมมณีปีทมะหุม**!"

"เพลงสวดเสียงมหามนต์!"

คราวนี้เสียงคนในหมอกดำฟังดูตื่นเคียด

ทันทีที่คำว่า 'หุม' หลุดจากปาก ประคำหยกทุกเม็ดพลันเปล่งแสงสว่าง
จ้าลัดกั๊กันเจ้าผีร้ายไว้ได้อย่างชะงัด เพราะทันทีที่ตัวมันสัมผัสแสงประคำ

* จื้อ แปลว่าเจ็ดขลุ่ย

** บทสวด 'โอมมณีปีทมะหุม' คือบทสวดเสียงมหามนต์ และในคัมภีร์พุทธยังเรียกอีกชื่อว่าบทสวดหัวใจพระแก้วมรกต ในคัมภีร์
บันทึกไว้ 'บทสวดนี้สัมผัสจนถึงการเกิดแก่เจ็บตาย ผู้ที่เข้าใจอย่างถ่องแท้จะหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวง จิตใจถูกชำระจนสะอาด
บริสุทธิ์ บรรลุถึงโลกแห่งนิพพาน เป็นบทสวดมนต์ที่มีชื่อที่สุดบทหนึ่งในพระคัมภีร์'

24 ระเบียบเทวสังหาร 1

ก็เปลี่ยนเป็นไร้สภาพ ชะงักค้างอยู่กับที่

ถึงกระนั้นร่างผู้จี้ก็โง่งเงนแทบล้มลง ตะขาบเจ็ดหางนับเป็นสัตว์ที่มีพิษร้ายกาจในแผ่นดิน ด้วยพลังฝึกปรือหลายร้อยปีของผู้จี้ยังยากที่จะต้านทานได้ ทว่าบนใบหน้าที่เคยลือด้วยไอพิษกลับระบายรอยยิ้มน้อยๆ ดูแล้วชวนขนหัวลุก

"เฮอะ!"

และแล้วผู้จี้พลันตวาดก้อง อานุภาพเลื่อนลั่นดุจเสียงสิงโตคำราม ประคำหยกเปล่งแสงเจิดจ้าเหมือนจะได้รับพลังเสริมจากมหามนต์ หนึ่งในนั้นพลันระเบิดขึ้นกลางอากาศ ปรากฏตัวอักษรว่า 'พุทธะ' พุ่งปะทะเข้ากลางแสกหน้าเจ้าผีร้าย

"อ้ากกกกก!"

มันกรีดร้องโหยหวน ลนลานล่าถอยไปหลายจั้ง แสงสีแดงจางหายไปกว่าครึ่ง เห็นชัดว่าได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่น้อย มารในหมอกดำตวาดตัวอย่างโกรธแค้น

"ไอ้เฒ่าเดนตาย!"

มันคิดจะแก้ไขสถานการณ์ แต่ก็สายเกินไป เพราะประคำหยกแปดเม็ดเปล่งอักษรในคำสวดพุ่งเข้าใส่ร่างผีร้ายจนมันกรีดร้องไม่เลิก ถอยกรูดอย่างหมดทางสู้ ท่าทางหวาดกลัวสุดขีด เมื่อถูกโจมตีด้วยประคำเม็ดที่เก้า มันก็แผดร้องโหยหวน ดวงตาทั้งห้าระเบิดแตกพร้อมๆ กัน ตามด้วยเสียงกระดุกหักสะบั้น ร่างตกกระแทกพื้น ดิ้นรนตะเกียกตะกายอยู่สองสามครั้งก็แน่นิ่ง กลายเป็นกองเลือดส่งกลิ่นเหม็นคาวคูลิ่ง

แต่ตัวผู้จี้เองก็กระอักโลหิตสีดำคล้ำออกมาคำใหญ่

"ฮือะ!"

ขณะนั้นเองก็มีเสียงร้องตกใจดังขึ้นที่หน้าประตู

เด็กชายที่ชื่อจางเสี่ยวผานไม่รู้ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อใด มันยืนตะลึงอ้าปากค้างอย่างไม่เชื่อสายตา

มารในหมอกดำแค้นเสียงเย็นชา ไม่รู้ว่ามันใช้วิธีใดเจ้าตะขาบที่คลาน

อยู่บนตัวหลินจึงอวี่ปล้นกระตุกหางตีตกายขึ้นด้วยความเร็วปานสายฟ้าพุ่ง
เข้าหาจางเสี่ยวผาน

ผู้จ้อเล็กตัวสูงชัน รีบตีตีนิ้วขวาส่งประจำหยกเม็ดหนึ่งแล่นฝ่าอากาศ
ออกไป เจ้าตะขาบเจ็ดหางเหมือนจะรู้พิษสงของลูกประจำตีจึงมิกล้ำปะทะ
แตกหัก มันขยับหางพับๆ เหมือนจะใช้แทนปีก บินแฉลบเปลี่ยนทิศทาง
หายลับไปในความมืด

มารในหมอกดำกล่าวอย่างอาฆาต

"หึๆ หลวงจินเฒ่า ไม่เสียที่เป็นหนึ่งในสี่มหาเถระแห่งวัดเสียงสวรรค์
ขนาดบาดเจ็บสาหัสยังทำลาย 'จ้าวผีดิบโลหิตพิษ' ของข้าได้ แต่เจ้าเสียท่า
ถูกมันทำร้าย นำข้ายังถูกพิษตะขาบเจ็ดหาง ยังจะทนไปได้อีกกี่น้ำ ยัง
ไม่รีบมอบ 'มุกดูดโลหิต' มาให้ข้าแต่โดยดี"

ยามนี้หางตาผู้จ้อเริ่มมีเลือดดำล้าไหลย้อยลงมา แต่มันยังคงฝันใจยิ้ม

"ต่อให้วันนี้เอาตมาต้องทอดกายเป็นศพ ก็ต้องกำจัดปีศาจร้ายอย่าง
เจ้าให้ได้"

พอสิ้นเสียง ประจำหยกตรงหน้าก็เปล่งแสง หมอกดำกระเพื่อมไหว
เหมือนเตรียมรับมือ เสียงวัตถุแหวกอากาศดังหวีดหวิวพ้อมๆ กับบางอย่าง
พุ่งวาบเข้าไปในกลุ่มหมอก ที่แท้คือประจำหยกเม็ดที่ซัดใส่ตะขาบเจ็ดหาง
มันยังบินวนอยู่ในอากาศ บัดนี้ถูกผู้จ้อควบคุมให้เปลี่ยนทิศบินแฉลบเข้าทาง
ด้านหลังของกลุ่มหมอกดำ

ไต้ยีนเสียงสบถ่าดั่งลั่น บอกชัดว่าชายในหมอกดำถูกเล่นงานโดยไม่รู้ตัว
เสียง 'ปังๆๆ' ดังกึกก้อง แสงสีเขียวเปล่งประกายวูบวาบ ขณะที่
หมอกดำค่อยๆ แตกสลายจางลงเผยให้เห็นร่างชายผอมสูงคนหนึ่งค่อยๆ ลด
ตัวลงสู่พื้น สวมชุดดำมิดชิดอำพรางใบหน้า เห็นเพียงดวงตาคู่หนึ่งสาดประกาย
ดูร้าย ที่กลางหลังสะพายกระบี่เล่มหนึ่ง

ผู้จ้อลดเสียงต่ำ

"เจ้ามีฝีมือสูงส่งถึงขั้นนี้ ไฉนจึงทำตัวเป็นปริศนาไม่กล้าพบหน้าผู้คน"

ดวงตาคอนชุดดำสาดประกายอำมหิต มันตะคอกอย่างมีโทสะ

26 กระบี่เทพสังหาร 1

"หลวงจีนเฉา วันนี้ข้าจะให้เจ้าตายไว้ที่กลบฝัง!"

กล่าวจบก็ชักกระบี่ เห็นกระบี่เล่มนั้นเป็นประกายใสกระจ่างดุจสายน้ำ
ในฤดูใบไม้ร่วง เจ็ดจำแต่ไม่แสบตา แถมยังเคลือบด้วยรัศมีเรืองรองน้อยๆ

"กระบี่ดี!"

ผู้จ้ออดหลุดปากชมมิได้

ชายชุดดำแค้นเสียงในลำคอ มือกระชับค้ำกระบี่ ชยับเท้าด้วยท่าร่าง
เจ็ดดาว ก้าวติดต่อกันเจ็ดครั้ง แล้วชักกระบี่ขึ้นฟ้า ปากพิมพ์าทองคาถา

"วิมานสวรรค์ทั้งเก้า โปรดแปลงร่างเป็นเทพอสนี สำแดงอานุภาพแห่ง
แสงสว่างด้วยกระบี่นี้เถิด!"

ทันใดนั้นพยับเมฆเกิดการพลิกตัวเดือดพล่าน ส่งเสียงคำรนคำราม
ท้องนาที่ดำมืดปรากฏแสงอสนีบาดวามแปลบปลาบ พายุคลื่นโหมกระหน่ำ
ธรรมชาติแสดงอานุภาพกราดเกรี้ยวน่าสะพรึงกลัว

"เคล็ดวิชากระบี่เทพชีสายฟ้า!"

ผู้จ้อหน้าซีดลงทันตา แวตืนตกใจตามมาพร้อมกับแววลิ้นหวังระคน
เดือดดาล

"เจ้าเป็นคนสำนักเมฆาเขียว!"

บทที่ 3

ปณิธานอันยิ่งใหญ่

เท่าที่จำงเลี้ยวผ่านเคยพบเห็น ปุยเมฆขาวยามฟ้าใสหรือก้อนเมฆดำ
ยามฝนตั้งเค้าไม่เคยสักครั้งที่จะลอยต่ำเกือบติดดินเช่นนี้ เสียงฟ้าร้องก็
ไม่เคยดังสนั่นลั่นหูแบบนี้ อสนีก็ไม่เคยสว่างจ้าจนทึมแทงสายตาแบบนี้ ยาก
ที่มันจะไม่ตื่นตะลึงตาค้าง

ราวกับท้องฟ้ากำลังจะถล่มลงมาทั้งแถบ!

มันยืนเซ่ออยู่กับที่ มองหลวงจีนชราบกับชายชุดดำต่อสู้อ้าหั่นกันอย่าง
เอาเป็นเอาตาย

ทันใดนั้นแก้วหูมันก็ถึงกับลั่นไปชั่วขณะเมื่ออสนีบาดสายหนึ่งแล่นปลายน
ลงมาจากปากฟ้าวาบใส่ปลายกระบี่ของชายชุดดำพอดี

เพียงชั่วอึดใจอารมณ์บนร่างชายชุดดำก็โป่งพอง สองตาเหลือกถลน
ยามนี้ภายในวัดถูกสายฟ้าสายนั้นส่องสว่างจนเปรียบเสมือนกลางวัน

ภาพสายฟ้าจรดกับปลายกระบี่ในยามค่ำคืนช่างมหัศจรรย์ยิ่งดงาม งาม
จนจางเลี้ยวผ่านกลั่นหายใจ แต่ในสายตาของผู้จื้อ ภาพนั้นยิ่งสร้างความ
คั่งแค้นใจให้มันเป็นทบทวี

"นี่คือเคล็ดวิชาลัทธิเต๋า!"

28 กระบี่เทพสังหาร 1

คนชุดดำตวาดก้อง ตวัดกระบี่ที่ล่อสายฟ้า เสียงสะท้อนเลื่อนลั่น
พร้อมๆ กับสายฟ้าสายนั้นแล่นปราดเข้าหาผู้จื้อ ตลอดทางที่มันแล่นผ่าน
ต้นไม้ใบหญ้าอิฐหินระเบิดแหลกลาญเป็นผุยผง ทั้งรอยไหม้ไว้เป็นทาง
ผู้จื้อถอยติดต่อกันสามก้าว พนมมือขึ้นด้วยใบหน้าครททาศีติมัน ท้ว
ร่างเปล่งรัศมีสีทอง ปากร่ายคำสวดอันศักดิ์สิทธิ์

"พระพุทธรูปองค์ทรงมีเมตตา!"

ลูกประคำเจ็ดเม็ดที่เหลือพุ่งวาบไปข้างหน้าประมาณสามเซี่ยะ* แล้ว
ระเบิดขึ้นพร้อมกันปรากฏเป็นตัวอักษร 'พุทธะ' ขนาดใหญ่หมึ่หึมา
เหลืออร่ามเจิดจ้าจนมองตรงๆ มิได้

และแล้วสายฟ้ากับตัวอักษร 'พุทธะ' ก็ปะทะกันอย่างจัง
จางเสี่ยวผานหัวใจเต้นแรง เลือดลมพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง เขาอ่อนยวบ
หายใจไม่ออก รู้สึกว่าวินาทีนั้นสายลมสงบนิ่ง สายฟ้าหยุดชะงัก สรรพสิ่ง
ในโลกล้วนพินึกค้าง

จิตใจต่อมาร่างมันก็กระดอนขึ้นแล้วลอยละลิวไปด้านหลังอย่างช่วยเหลือ
ตัวเองไม่ได้ ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เร็วมากจนมันไม่ทันรู้สึกหวาดกลัว
ก็ละลานตาไปกับแสงสีขาวสลัวของสวยงามเกินบรรยาย รุ่งโรจน์กว่าดวงตะวัน
บนท้องฟ้า ส่วนวัดหญ้าคาอันรกร้างก็ระเบิดออกเป็นเสียงๆ อิฐหินกระเจาย
ออกโดยรอบ โดยมีบริเวณที่ยอดฝ่ามือทั้งสองต่อสู้อันเป็นจุดศูนย์กลาง

หนแรกหัวใจมันว่างเปล่า รับรู้เพียงกระแสลมแรงที่พัดผ่านใบหู
และแล้วมันก็บังเกิดความกลัว อยากจะขดตัวอင့်กึ่งๆ ทว่ามีใจแต่
ไร้เรี่ยวแรง ได้แต่ปล่อยให้ตัวเองลอยคว้างอย่างไร้จุดหมาย

ในสมองอันอ่อนเยาว์ผุดคำถามขึ้นว่า 'เรากำลังจะตายแล้วหรือ'
ความกลัวอย่างรุนแรงถึงโถมขึ้นล้นใจ เหงื่อภาพแตกพลั๊ก เนื้อตัว
ลั่นระริก

เมื่อความตายอยู่ตรงหน้า คนเราควรรับมืออย่างไร
มันสลับหมือดไป ไม่รับรู้เรื่องราวใดๆ อีกเลย

* เซี่ยะ (ชื่อ) คือมาตรวัดความยาวของคนจีน มีความยาวประมาณ 23 เซนติเมตร

ผู้จ้อลากขาแต่ละก้าวอย่างเชื่องช้าลำบาก ไต่วงแขนเห็บร่างจางเสี้ยวผ่าน กับหลินจิงอวี่ไว้นคนละข้างจนถึงบริเวณที่ค่อนข้างสะอาดจึงปล่อยเด็กทั้งสองลง ทันทีที่คลายมือก็รู้สึกเจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์ราวกับร่างจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ต้องทรุดลงนั่งตัวงออย่างทรมาณ

ก้มลงมองหน้าอกก็เห็นจิวรบริเวณนั้นไหม้เกรียม ผิวเนื้อดำคล้ำด้วยพิษค่อยๆ ลามเข้าหากันจนเหลือเพียงวงกลมเล็กๆ รอบตำแหน่งหัวใจซึ่งหมายความว่าพิษยังไม่จู่โจมเข้าถึงหัวใจ

มันยี้มเศร้าๆ ยื่นมือสั่นเพิ่มความหาในจิวร ต้องใช้เวลานานหลายอึดใจจึงล้วงเอายาเม็ดสีแดงขนาดใหญ่เท่าหัวแม่มือออกมาได้

ผู้จ้อถอนใจยาว รำพึงกับตัวเองอย่างอับจนหนทาง

"คิดไม่ถึงว่าถูกหมอบีศาจทลายถูกผง ในที่สุดเรายังต้องกินยาเม็ด 'สามวันสิ้น' ของมันจนได้"

มันลึงเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็เงยหน้ากลืนยาเม็ดนั้นลงไป

จากนั้นก็เหม่อมองนิ่งนานไปยังเทือกเขาตรงหน้า

ฝนตกแล้วในที่สุด

เขาเมฆาเขียวตั้งทะมึนท่ามกลางสายฝนดูเป็นเงาตะคุ่มอันลึกลับ

"เคล็ดวิชาลัทธิต้ำ ลึกล้ำห้ศจรรยถึงชั้นเรียกพลังจากเทพบนสรวงสวรรค์ได้ หากนำมาหล่อหลอมกับหลักพุทธศาสนาของเรา ใช้จุดแข็งปิดจุดอ่อนให้แก่กัน จะต้องแก้ปริศนาความเป็นอมตะได้อย่างแน่นอน เพียงแต่นักพรตต่ำเสียนตบะญาณแก่กล้ากว่าเรา แต่กลับคิดเหมือนศิษย์พี่ที่สามไม่ยอมละทิ้งการแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ไม่ยอมละทิ้งศักดิ์ศรีและฐานะของตัวเอง โอ!"

ผู้จ้อถอนใจยาว ดึงสายตากลับมาที่เด็กชายทั้งสอง ยามนั้นสายฝนที่กระหน่ำแรงขึ้นตกใส่ใบหน้าพวกมันจนเปียกปอน วัตถุประสงค์ได้ฟังหลายไปแล้ว บริเวณนั้นจึงโล่งแจ้งไร้ที่กำบัง

มันอดเป็นห่วงเด็กสองคนไม่ได้ ขณะโรมรันพันตุมันฝนใช้พลังเกินตัวอาศัยปาฏิหาริย์ของเคล็ดวิชา 'พุทธธรรม' แห่งวัดเสถียรสวรรค์ และยืมพลังวิเศษของ 'ประจำเขี้ยวหยก' ทำการพิชิตมาร จึงพอรับมือเคล็ดวิชากระบี่

30 กระบี่เทพสังหาร 1

เทพที่สายฟ้าของเจ้ามารร้ายได้ ทั้งยังได้กลับจนฝ่ายตรงข้ามกริ่งเกรงหลบหนีไป แต่มันซึ่งบาดเจ็บสาหัสซ้ำยังถูกพิษร้ายต้องมารับมือเคล็ดวิชาสุดยอดของลัทธิเต๋าไปหนึ่งกระบวนการ ยามนี้จึงเปรียบเสมือนตะเกียงขาดน้ำมัน โอกาสที่จะรอดสูญสิ้นไปแล้ว เพียงอาศัยสรรพคุณของยาวิเศษสามวันสิ้นของหมอปีศาจยี่ตลมหายใจได้อีกสามวัน

"เจ้ามารร้ายแม้บาดเจ็บแต่มิได้บอบช้ำถึงชีวิต หลังจากเราไปแล้วมันจะต้องย้อนกลับมาฆ่าคนปีศาจ ถึงตอนนั้นไม่เพียงแค่นี้เด็กสองคนนี่ เกรงว่าชีวิตคนทั้งหมู่บ้านจะต้องตกอยู่ในอันตราย แล้วนี่...จะอย่างไรดี"

ผู้จู้ร้อนใจยิ่ง มันบำเพ็ญเพียรจนแก่กล้า แต่เป็นเพราะประการที่หนึ่งมันรู้ตัวว่ากำลังจะตาย จิตใจจึงสับสน ประการที่สองกังวลถึงชีวิตของผู้บริสุทธิ์ เจ้ามารนอกรีตคนนั้นเป็นคนสำนักเมฆาเขียว หากขึ้นเขาไปแจ้งข่าวเกรงว่าคนเชื่อจะมึนน้อย คนเข้าใจผิดจะมีมาก

แต่สิ่งที่เสียใจที่สุดกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นั่นคือปณิธานที่มันตั้งใจมาตลอดชีวิตกลับไม่มีปัญญาทำให้สำเร็จลุล่วงได้ มันมีฐานะเป็นถึงหนึ่งในสี่มหาเถระของวัดเสียงสวรรค์ เป็นที่เคารพยกย่องของคนทั้งแผ่นดิน แต่สำหรับมันแล้วสิ่งที่มุ่งหวังในชีวิตก็คือตีปริศนาเรื่องความเป็นตายให้แตกค้นหาความเป็นอมตะ แต่ว่ามันตระหนักตั้งแต่เมื่อห้าสิบปีก่อนแล้วว่าไม่ว่าตนจะบำเพ็ญเพียรตามหลักพุทธศาสนาอีกนานเท่าใด สุดท้ายก็ได้แค่เพิ่มตะบะญาณให้แก่กล้าขึ้นเท่านั้น ไม่สามารถถอดปริศนาความเป็นอมตะได้

มันคร่ำครวญอยู่กับการค้นคว้า จนต่อมาก็นึกถึงวิธีที่ไม่เคยมีใครทดลองใช้มาก่อน ได้หาลำต่อนี้มีลัทธิเต๋า ลัทธิมาร และศาสนาพุทธที่เจริญเฟื่องฟูสุดขีด ระดับเคล็ดวิชาและเวทมนตร์ลึกล้ำที่สุด ลัทธิมารมีชื่อเสียงในทางเลวร้าย เวทมนตร์และมีมือที่ใช้อำมหิตผิดมนุษย์ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้คนจึงต้องตัดออกไป ส่วนลัทธิเต๋ามีเคล็ดวิชาลึกลับมหัศจรรย์ ขอบเขตกว้างขวางลึกซึ้ง กับศาสนาพุทธที่ตนแตกฉาน หากร่วมมือกันศึกษาค้นคว้าจะต้องบรรลุความสำเร็จอย่างแน่นอน

เพียงแต่คิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าศิษย์พี่ทั้งสามของมันที่ปกติใจกว้าง

ดูจุมหวนที่กลับปฏิเสธเป็นเสียงเดียว บอกว่าเป็นความคิดที่ชั่วร้าย เป็นแนว
ทางนอกรีต ทั้งยังตักเตือนโน้มน้าวให้มันเปลี่ยนความคิด แต่มันไม่ยอมแพ้
ยังคงเดินทางออกเยี่ยมเยียนสำนักเต๋าทั้งหลาย แค่เฉพาะสำนักเมฆาเขียว
มันก็ไปเยี่ยมคารวะมาหลายครั้งแล้ว แต่กลับถูกเจ้าสำนักนักพรตเต๋าส์เวียน
ปฏิเสธกลับมาอย่างอ้อมค้อมเปี่ยมมารยาททุกคราไป

คิดถึงตรงนี้มันก็หัวเราะออกมา ในเสียงหัวเราะเต็มไปด้วยความขมขื่น
เย้ยหยันตัวเอง คิดในใจ 'เหลือชีวิตอีกเพียงสามวันยังจะหมกมุ่นคิดถึงความ
เป็นอมตะอันใดอีก อยู่ดีไม่ว่าดีคิดหาเรื่องให้ตัวเองทุกข์จนลมหายใจเหือก
สุดท้าย'

แต่ถึงแม้จะปล่อยวางใจลง เมื่อเหลือบแลเด็กน้อยทั้งสอง ความกังวล
ที่ปล่อยวางก็ย้อนกลับมาใหม่ คิดไม่ออกว่าจะช่วยเหลืออย่างไรดี มันเหลียว
ซ้ายแลขวา เห็นห่างออกไปไมไกลมีต้นสนใหญ่ซึ่งกำบังฝนได้ไม่มากก็จริง
แต่ยังดีกว่าไม่มีอะไรคุ้มหัวเลย จึงกระตุ้นจิตใจให้แจ่มใส ฟินสังฆารอุ้มเด็ก
ทั้งสองเดินโซเซไปถึงที่นั่น

กว่าจะถึงใต้ต้นไม้วางร่างเด็กทั้งสองลงได้ก็เหนื่อยแทบขาดใจ ต้อง
ล้มกายลงนั่งพิงโคนต้นไม้หอบแฮก

ฟ้าดินไร้ซึ่งความปรานี ถือเอาสรรพสิ่งเป็นเซนหุนสุนัขฟาง*

ประโยคนี้คือปรัชญาลัทธิเต๋า ยามท่องออกจากปากผู้จื้อเบาๆ แผง
ไ่ว้ด้วยความรู้สึกเศร้าสลด

ลีคำดูจนน้ำหมึกของราตรีปกคลุมทั่วพื้นปฐพี เมฆดำทะมึนยังคงลอย
ต่ำ สายฝนกระหน่ำถึยบ ยามลมเย็นขึ้นพัดปะทะหน้าสร้างความหนาวเหน็บ
ถึงชั่วหัวใจ

มันเงยหน้ามองฟ้า ผ่านไปเนิ่นนานจึงลดสายตาลง กล่าวต่อร่างไร้สติ
ของเด็กชายทั้งสอง

"ประสกน้อย อาตมามีใจอยากช่วยแต่เสียดายที่ไร้เรี่ยวแรง เรื่องทั้ง

* สมัยก่อนหุนสุนัขฟางทำขึ้นเพื่อใช้ในพิธีเซ่นไหว้บูชา ระหว่างทำพิธีมีคุณค่า แต่พอเสร็จพิธีก็ถูกโยนลงถังขยะหมดความสำคัญ
ไป

หมดมีอาตมาเป็นเหมือนต้นเหตุทำร้ายประสกทั้งสอง เวรกรรม เวรกรรม! เอื่อ หากเจ้าทั้งสองเป็นศิษย์สำนักเมฆาเขียว ได้รับการคุ้มกันจากคนในสำนัก ย่อมปลอดภัยอยู่บ้าง แต่ว่า..."

ทันใดนั้นผู้จ้อพลันสะท้านเฮือก ปากร่าพึงรำพันว่า

"ศิษย์สำนักเมฆาเขียว ศิษย์สำนักเมฆาเขียว..."

เหมือนจะคิดอะไรออก ช่วงเวลาสั้นๆ นั้นมันถึงกับหลังเหงื่อพอกมา และแล้วแววตามันก็สาดประกายคลุ้มคลั่งแปลกๆ

มันแหงนหน้าหัวเราะลั่น หัวเราะจนเหมือนคนเสียดสี!

"ยอดเยี่ยม ยอดเยี่ยม! ถึงเราจะอยู่ได้อีกไม่นาน แต่หากถ่ายทอดวิชา ประจำสำนักให้กับเด็กคนหนึ่งแล้วสั่งมันให้ขึ้นไปเป็นศิษย์สำนักเมฆาเขียว ฝึกปรือพลังลัทธิเต๋า ไม่เท่ากับธนูดอกเดียวได้นกสองตัวหรือกริ ทั้งสามารถ ช่วยชีวิตพวกมัน ทั้งบรรลุถึงปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่ตั้งใจไว้!

พุทธกับเต๋าเป็นเส้นขนานกันโดยเด็ดขาดมาแต่โบราณกาล ต่อให้ตาย ก็ไม่ยอมคบหา สำนักเมฆาเขียวจะต้องคิดไม่ถึงว่าเด็กตัวเล็กๆ ที่อาศัยอยู่ ตินเขาได้จุมูกมาแต่เกิดจะเรียนรู้เคล็ดวิชาแนวพุทธ ขอเพียงในตัวเด็ก คนหนึ่งบรรลุเคล็ดวิชาทั้งสองสำนัก มันจะต้องตีปริศนาความเป็นอมตะอัน ลึกลับออกแน่ โอ หากเป็นเช่นนั้นจริง แม้เราตายยังต้องเสียดายอันใดอีกเล่า"

พอตัดสินใจเช่นนั้นมันก็เหมือนตะเกียงที่ถูกเติมน้ำมัน ตื่นเต้นยินดีจน หน้าแดงก่ำ สองตาแดงชานเหลือบไปทางหลินจิงอวี้อย่างไม่รู้ตัว มันยื่นมือ ออกไปแต่แล้วก็ชะงัก คิดในใจว่า 'เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวงนัก แต่ละ สำนักล้วนแบ่งพรรคแบ่งพวก กลัวที่สุดคือถูกขโมยเรียนวิชา เกิดถูกคนจับพิรุณ ได้ ความหวังทั้งหมดก็เป็นอันจบลง หลินจิงอวี้นี้มีส่วนลัดเป็นเลิศในการ ฝึกวิชา หากถูกรับเข้าสำนักจะต้องเป็นที่สนใจของบรรดาผู้อาวุโส ด้วยอายุ ยังน้อย เกรงว่าจะปกปิดความลับนี้ไว้ไม่อยู่'

คิดถึงตรงนี้ก็เปลี่ยนใจเลื่อนสายตาไปที่จางเสี่ยวผาน นึกถึงตอน กลางวันที่มันแม้ตายก็ไม่ยอมก้มหัว พยักหน้าอย่างพอใจ พิมพ์ว่า

"แม้คุณสมบัติจะด้อยไปบ้างแต่ไม่เป็นไร ต่อไปคงได้แต่อาศัยความ

มานะพยายามของเจ้าแล้ว"

โดยไม่รีรอชักช้า มันเกร็งพลังลมปราณที่เหลืออยู่บนมือตบไปตามจุดบนร่างจางเสี่ยวผ่านหลายแห่ง

จางเสี่ยวผานได้สติตื่นขึ้นอย่างช้าๆ หูต่ายังพรว้าเลือนอ้ออึ้ง ลึกพักจึงค่อยคืนสู่ปกติ พอเห็นภาพตรงหน้าชัดๆ มันก็ตกใจสะดุ้งโหยง อ้าปากจะร้องแต่ไม่มีเสียงออกมา

เห็นหลวงจีนชราหนึ่งชวดสมาธิ มองปราดก็รู้ว่าบาดเจ็บสาหัส ร่างซีกซ้ายเหมือนถูกไฟไหม้ ผิวหนังดำเกรียม ใบหน้าดำคล้ำ ลมหายใจอ่อนล้าเหมือนใกล้จะสิ้นใจ แต่แปลกที่ใบหน้ากลับคึกคักกระปรี้กระเปร่า แววตาระบายด้วยรอยยิ้ม ช่างๆ ยังมีสหายรักของมันหลินจิงอ้วนนอนสลบอยู่

"ทะ...ท่านทำอะไรนะ"

จางเสี่ยวผานตะลึงอยู่นานจึงหลุดปากถาม

ผู้จื้อไม่ตอบ เพียงเพ่งพินิจมองมันแล้วถามว่า

"ประสกน้อย ทั้งดึกทั้งจะมีพายุ เจ้าเป็นเด็กตัวเล็กๆ ไม่หลับไม่นอนวิ่งมายังที่รกร้างแบบนี้ทำไม"

จางเสี่ยวผานนิ่งไปครู่หนึ่งจึงตอบว่า

"ข้าอยู่บ้านเห็นฝนตั้งเค้า นึกถึงตอนพลบค่ำท่านยังอยู่ที่นี้ แต่ที่นี้ทรุดโทรมมาก เกรงว่าท่านจะหนาวจึงหาอะไรร้อนๆ มาให้กิน"

ผู้จื้อยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก พนมมือกล่าวว่า

"ประเสริฐ ประเสริฐ สรรพสิ่งในโลกล้วนมีความสัมพันธ์กันแต่ชาติปางก่อน ชะตาชีวิตได้ถูกลิขิตเอาไว้แล้ว พระพุทธองค์ทรงมีเมตตา"

จางเสี่ยวผานฟังแล้วสงสัย

"หลวงจีน ท่านพูดอะไรของท่าน"

ผู้จื้อยิ้มน้อยๆ

"อาตมาเพียงบอกว่าประสกกับอาตมามีดวงสมพงศ์กัน ในเมื่อเป็นเช่นนั้นอาตมามีเคล็ดวิชาประจำตัวชุดหนึ่ง ประสกยินดีจะเรียนหรือไม่"

จางเสี่ยวผานบังเกิดความสนใจ

34 กระบี่เทพสังหาร 1

"เคล็ดวิชาคืออะไร"

ผู้จ้อชะงักไปอึดใจ แต่แล้วก็หัวเราะเสียงดัง ยื่นมือผอมแห้งไปลูบหัวเด็กชายอย่างเอ็นดู

"เป็นเพียงวิชาสอนให้เจ้ากำหนดลมหายใจเท่านั้น แต่หลังจากเจ้าเรียนเสร็จจะต้องรับปากอาตมาสองสามเรื่อง ว่าอย่างไร"

จางเสี่ยวฝานดูเหมือนจะเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง แต่ยังคงตอบว่า

"ท่านว่ามาเถอะ"

ผู้จ้อเน้นเสียงย้ำ

"ข้อแรก ห้ามเจ้าบอกเรื่องนี้ต่อใครเป็นอันขาด แม้กระทั่งญาติสนิทที่สุดก็บอกไม่ได้ เจ้าทำได้หรือไม่"

จางเสี่ยวฝานพยักหน้า

"เข้าใจแล้ว ต่อให้ตายข้าก็ไม่พูด"

ผู้จ้อใจสะท้านเฮือก เด็กน้อยยังเยาว์วัยนัก แต่สีหน้าแววตากลับเต็มไปด้วยความหนักแน่นเด็ดเดี่ยว สายฝนสาดต้องใบหน้ามันจนเปียกปอน ยิ่งเพิ่มความซบเซยวน่าสงสารอยู่หลายส่วน

ผู้จ้อสูดหายใจลึก หลบตาทั้งสองข้างลงขณะกล่าวว่า

"ข้อที่สอง ทุกวันเจ้าจะต้องฝึกเคล็ดวิชานี้หนึ่งครั้ง แต่ไม่อาจฝึกต่อหน้าคนอื่น ต้องฝึกคนเดียวในความมืด ข้อสุดท้าย หากไม่มีอันตรายถึงตายห้ามแสดงเคล็ดวิชานี้ออกมาเด็ดขาด มิเช่นนั้นโชคร้ายจะมาเยือนเจ้า"

พูดถึงตรงนี้ก็ลืมตาขึ้นจ้องจางเสี่ยวฝานเขม็งขณะถามด้วยเสียงเข้มงวด

"เจ้าทำได้หรือไม่"

จางเสี่ยวฝานลังเลขึ้นมา เอียงคอคิดพลางเกาหัวขี้ก สีหน้าเต็มไปด้วยความงุนงง แต่สุดท้ายยังคงพยักหน้า

ผู้จ้อยิ้มน้อยๆ อย่างพอใจ เริ่มเอ่ยเอื้อนเคล็ดวิชาออกมาทันที

เคล็ดวิชานี้จะว่ายยาวก็ไม่ยาว มีประมาณหนึ่งพันคำ แต่ฟังไม่รื่นหู เข้าใจยาก จางเสี่ยวฝานพยายามเต็มที่ซึ่งต้องใช้เวลาถึงสามชั่วยามเต็มๆ จึงจะท่องจำได้

ผู้จ้อรจนมันท่องได้ขึ้นใจจึงเป่าปากอย่างโล่งอก สีหน้าเริ่มสอแว
อ่อนล้าอีกครั้ง มันมองจางเสี่ยวฝาน แวตาแฝงความเอ็นดูสงสาร

"อาตมาบำเพ็ญเพียรมาตลอดชีวิต ไม่เคยคิดรับลูกศิษย์ คิดไม่ถึงว่า
ก่อนตายกลับมีวาสนาได้พบเจ้า บัดนี้จะบอกชื่อให้เจ้ารู้ไว้"

มันหนึ่งงันไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยบอก

"ชื่อบรรพชิตของอาตมาคือผู้จ้อ เป็นหลวงจีนแห่งวัดเสียงสวรรค์
เด็กน้อย เจ้ารู้จักวัดเสียงสวรรค์หรือไม่"

จางเสี่ยวฝานคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้า

ผู้จ้อหัวเราะเสียงแหบพร่า

"สมกับเป็นเด็กจริงๆ"

จากนั้นเหมือนนึกอะไรได้ รีบล้วงเอามุขสีม่วงเข้มออกจากอกเสื้อ
เพ่งมองอยู่นานก่อนจะตัดใจส่งให้จางเสี่ยวฝาน ลังกำชับว่า

"เจ้าเก็บมุขเม็ดนี้ไว้ให้ดี อย่าให้ใครเห็น วันหน้าเมื่ออยู่คนเดียวก็หา
หุบเหวลึกๆ โยนมันทิ้งไป ยังมีอีกเรื่อง อย่าเอ่ยชื่ออาตมาให้ใครได้ยินเป็น
อันขาด"

จางเสี่ยวฝานรับมุกไปพลางรับคำ

"ทราบแล้ว"

ผู้จ้อลูบศีรษะอันเปียกชื้นของมันอย่างเอ็นดู บังเกิดจิตผูกพันรักใคร่
กล่าวว่า

"เจ้ากับข้ามีวาสนาต่อกัน ไม่รู้ว่าชาติหน้าจะได้พบกันอีกหรือไม่
เด็กเอ๋ย เจ้าคุกเข่าโขกศีรษะสามครั้งแล้วเรียกอาจารย์ลี้ก้าเถอะ!"

จางเสี่ยวฝานมองหน้าผู้จ้อ เห็นอีกฝ่ายเก็บรอยยิ้มหมดแล้ว ไบหน้า
เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม ก็ขยับตัวคุกเข่าโขกศีรษะกับพื้นสามคราพลางเรียก
'อาจารย์' ยังไม่ทันเงยหน้าก็ได้ยินผู้จ้อหัวเราะเบาๆ แม้จะฟังรู้ว่าปลาบปล้ำ
แต่ก็แฝงไว้ด้วยความเศร้าสลด

จางเสี่ยวฝานเงยหน้าขึ้นจะมอง พลันรู้สึกเหมือนถูกตบที่กลางหลัง
สติสัมปชัญญะดับวูบลงทันที

บทที่ 4 การเปลี่ยนแปลงอันน่าแตกตื่น

รุ่งเช้า ในที่สุดฝนที่ตกหนักมาตลอดทั้งคืนก็หยุด
หยาดฝนสุกใสค่อยๆ หยดจากขอบใบไม้ แต่เมื่อต้องแรงลมแทนที่จะ
ตกสู่พื้นตรงๆ กลับตกเป็นแนวโค้งสวยงามใสหน้าจางเสี้ยวฟาน
ความเย็นฉ่ำปลุกเด็กชายตื่นจากความฝัน มันลืมหาดขึ้นพวาร์องเรียก
'อาจารย์...' แต่รอบด้านเงียบกริบไร้ผู้คน มีเพียงหลินจิงอวี้นอนหลับดิ้น
คล้ายกำลังฝันหวานอยู่ข้างๆ
หรือว่ามันฝันไป
แต่ซาบปรักหักพังของวัดหญ้าคาและสหยากรักที่นอนอยู่ยืนยันว่าทั้งหมด
เป็นเรื่องจริง
มันครุ่นคิดทบทวน สะบัดศีรษะขับไล่ความมึนงง เดินไปเขย่าปลุก
หลินจิงอวี้แรงๆ หลินจิงอวี้นิ่งงำสองสามคำก่อนลืมหาดขึ้นซ้ำๆ มันขยี้ตา
จัวเจีย ยังไม่ทันพุดก็รู้สึกหนาวเหือกจนตัวลั่นสะท้าน
มันเบิกตากว้าง แล้วก็พบว่าตัวเองกับจางเสี้ยวฟานเสื้อผ้าเปียกปอน
ตัวมันนอนอยู่ใต้ต้นสน รอบบริเวณเปลี่ยวร้าง จึงอ้าปากค้างก่อนโพล่งถาม
"ข้าไม่ได้หลับอยู่ในบ้านหรือหรือ ทำไมมาอยู่ที่นี่ได้"

จางเสี่ยวฝานยกไหล่ตอบว่า

"ข้าก็ไม่รู้ แต่ตอนนั้นหนาวยิ่ง พวกเรารีบกลับบ้านกันก่อนเถอะ"

หลินจิงอวี่แม้ยังกังขา ทว่าความหนาวเหน็บบีบคั้นให้มันพยักหน้า ตะเกียกตะกายลุกขึ้นเดินกลับบ้านพร้อมกับสหยากรัก

ยังไม่ทันถึงทางเข้าหมู่บ้าน เด็กทั้งสองก็สำเนียงถึงความผิดปกติ ยามนี้คนในหมู่บ้านควรจะตื่นนอนกันหมดแล้ว แต่ในวันนี้บรรรยากาศถึง เจียบเหงาวังเวง มองไม่เห็นใครสักคน ยิ่งไปกว่านั้นสายลมที่โชยมายังแผ่ ไร้ด้วยกลิ่นคาวเลือดจางๆ

ทั้งสองมองหน้ากัน ต่างฝ่ายต่างแตกตื่นสงสัย พวกกันเร่งฝีเท้าวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไม่นานก็ถึงประตูทางเข้าหมู่บ้าน จากจุดนั้นมองตรงเข้าไปเห็น กลางลานกว้างมีเพื่อนบ้านที่คุ้นเคยรวมสองร้อยกว่าชีวิต ทั้งเด็กผู้ใหญ่ชาย และหญิงนอนทอดกายเป็นศพตัวแข็งทื่อ เลือดแดงฉานไหลนองดุจท้องธาร แผลงวันบินตอมหึ่ง กลิ่นคาวเลือดจุนก็กลอยเข้าจมูก

หลินจิงอวี่กับจางเสี่ยวฝานต้องมาพบภาพอันน่าสยดสยองอย่างกะทันหัน สุดที่จิตใจอันเยาว์วัยจะทนทานรับได้ ทั้งสองแพดร้องอย่างเสียวขวัญก่อนสติขาด ผิงสลบเหมือดไป

ไม่ทราบว่ามีผ่านไปนานเท่าไร จางเสี่ยวฝานพลันสะดุ้งตื่น มันตีตกาย ลุกขึ้นนั่งอ้าปากหอบหายใจแรง สองมือสั่นระริก แม้ตอนสลบไสลก็ยังฝันร้าย ถึงแต่ใบหน้าปีศาจ เลือดแดงฉานและโครงกระดูกขาวโพลน

มันพยายามข่มใจ กวาดมองไปรอบๆ สิ่งที่เห็นคือห้องธรรมดาๆ ห้อง หนึ่ง มีหน้าต่างสองบาน บัดกวาดสะอาดสะอาดและตกแต่งอย่างสมถะ ภายในห้องจัดวางโต๊ะและเก้าอี้เพียงสองสามตัว บนโต๊ะวางกาและถ้วยชาไว้ พร้อม พื้นที่ครึ่งหนึ่งของห้องมีเตียงเตาต่อเชื่อมกันจนเป็นเตียงขนาดใหญ่ บนนั้นปูที่นอนไว้สี่ที่ นอกจากตัวมันที่นอนอยู่ ที่นอนข้างๆ ดุ้ยบ่ยน แสดง ว่าก่อนหน้านี้นี้มีคนนอน ส่วนที่เหลืออีกสองที่ยังเรียบตึง ผ้าห่มถูกพับวาง ไว้ข้างๆ อย่างดี เห็นได้ชัดว่าผู้อยู่มีระเบียบเพียงไร

ผนังเหนือศีรษะแขวนภาพวาดตามแนวนอน บนนั้นเขียนคำคำเดียวว่า
เต๋า!

หรือว่าที่นี่เป็นห้องพักในโรงเตี๊ยม ไม่อย่างนั้นก็อาจเป็นที่พักรวมของ
โรงเรียนฝึกวิชา

จางเสี่ยวฟานยืนกายขึ้นนั่ง จู่ๆ ในใจก็ผุดความคิดขึ้นอย่างหนึ่ง

"หรือว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดเป็นความฝัน อันที่จริงเรานอนหลับอยู่
ในบ้านตลอดทั้งคืน ประเดี๋ยวพอเดินออกไปก็จะตื่นแล้วพบมารดาซึ่งจะตำ
เราอีมๆ ว่า 'เจ้าตัวขี้เกียจ!' เหมือนเคย"

มันลุกจากเตียงซำๆ สวมรองเท้าเสริจก็เดินไปที่ประตู

ประตูไม้ได้ลั่นกลอน จากช่องที่เปิดแง้มเหมือนจะมีลมเย็นๆ พัดโชย
เข้ามา

มันเดินเข้าไปใกล้ประตูที่ละก้าว สองมือบีบกันแน่น หัวใจเต้นแรงราวกับ
รัวกลอง เมื่อถึงก็วางมือลงบนแผ่นไม้พลางกลั้นหายใจ

วินาทีนั้นบานประตูเหมือนจะหนักดั่งขุนเขา แฉียงแกร่งปานเหล็กไหล
มันขบกรามกรอด ตัดใจผลักบานประตูให้เปิดดัง 'แอ๊ด'

แสงสว่างจากด้านนอกส่องเข้ามาจนมันต้องหรีตา ไอแดดแรงจ้าบาดาล
ให้ร่างกายอบอุ่น

แต่ทว่าหัวใจของมันกลับเย็นเฉียบเหมือนตกลงสู่โพรงน้ำแข็ง

ด้านนอกเป็นสวนขนาดเล็ก มีต้นสนต้นไปอยู่หลายต้น กอไม้หลาย
พุ่มกำลังออกดอกเล็กๆ ส่งกลิ่นหอมกรุ่นจรุงใจ หน้าประตูเป็นระเบียงทางเดิน
ตัดทะลุออกไปด้านนอก ห่างจากหน้าประตูประมาณสี่เซี่ยะเป็นบันไดหินเดี่ยว
เชื่อมต่อกับระเบียงทางเดินที่ว่า

ที่มุมบันไดมีเด็กคนหนึ่งนั่งเท้ากางอย่างโดดเดี่ยว เหมือนมองไปข้างหน้า
เหมือนตกอยู่ในภวังค์

เพราะเสียงประตูลั่นทำให้เด็กคนนั้นรู้สึกตัวหันกลับมา

หลินจิงอวี!

จางเสี่ยวฟานอ้าปากค้าง คำถามนับร้อยจุกอยู่ที่คอหอย แต่มันไม่มี

ปัญญาเปล่งเสียงออกมา

มันอยากจะแหกปากกรี๊ดร้อง แต่ก็รู้สึกจุกแน่นที่หน้าอกจนร้องไม่ออก
และแล้วน้ำตาสองสายก็ไหลอาบแก้ม
เด็กทั้งสองได้แต่มองหน้ากันแล้วร้องไห้เสียบๆ อยู่เช่นนั้น

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)